

Esipuhe mahdollisesti tulevaan kirjaan

Lokakuun 25. päivänä kävin Vuoksenniskan sankarihautausmaalla. Käyntini oli järjestyksessä toinen. Edellisen kerran olin käynyt siellä lakiaispäinä 1971. Ei siellä ole tietojeni mukaan sukuihimme liittyviä sankarivainajia. Käynnilläni oli merkitys koronavuoden 2020 joulukuun liittyen. Halusimme luokkatovereiden kanssa järjestää kauneimmat joululaulut tilaisuuden.

Kolmen Ristin Kirkko oli poissa käytöstä sisäilmaongelmien tahden. Toinen nostalginen paikka Vuoksenniskan Yhteiskoulun juhlasali ei tullut koronan takia kyseeseen. Siispä kedolle kuten paimenet jouluna ylistämään Jumalaa.

Kosti Sorjonen tuli luokalleni syksyllä 1966 kun menin neljännelle. Kosti oli nyrkkeilijä ja laulaja. Silloin muistan hänen laulaneen Kai Hyttisenkin levyttämää ” Dona dono dona dona” sen kuulin usein välitunneilla kun olimme jumppasalin takana tupakalla. Sopi hyvin Kostin äänialaan. Luokallani oli myös muita hyviä laulajia Anna-Mari Ylä-Jussila esimerkiksi tai Seppo Heikkinen joka kertoi laulaneensa kaikissa koulun juhlissa. Yhtään niistä en muista. Anne-Marin laulun kyllä muistan kun hän lauloi äidinkielen tunnin esityksessä ”Samassa talossa Hermannin ja Miina”.

Anne-Marin näin kerran kun hän esitteli myytävänä olevaa asuntoaan. Kauppoja ei tullut.

Sepon tapasin koulun jälkeen seuraavan kerran Ristikankaalla hänen serkkupoikansa hautajaisissa. Tunsimme toisemme. Lienee aiheuttanut lievää mutta myönteistä huomiota kun juttelimme avoimesti ja iloisesti keskellä surujuhlaa.

Hautajaisissa tapasin pari kertaa myös Helena Rantalaisen mutta hänen laulutaidoistaan minulla ei ole havaintoa.

Niin. Toiveenamme oli järjestää vuoksenniskalaisille joulukuun lauluhetki. Paljon yhteislaulua, Kosti laulaisi yksin ja minä puhuisin. Huhtasen Pikoja voisimme pyytää juontamaan. Tänäpäin siis päätin aloittaa kirjoittaa Kirjaa. On minuämen nimipäivä ja poikansa Elia on saanut koulusta tunnustusta erinomaisesta kuullun ymmärtämisestä - myös aivan Valtakunnallisesti.

Tästä se alkaa.

Minulla on ollut kaksi ajatusta kun olen hankkinut materiaalia rakkaitten sukujeni historiasta Moilasista, Hammareeneista, Teräväisistä. Eri-tyinen kunniahimo liittyy vaimoni Tuula Marjatan äidin äitiin, Paraskeva Suharovaan s 10.12.1896 Novgorodin oblastissa. Mielenkiintoista todellakin ja tulihan siinä tutuksi myös maailmansotien aikakaudet ja kaiken sen mitä yksityiset ihmiset ovat saaneet sotien aikana kokea.

Marjatta veljineen tiesi vain, että oli Beckerin perhe joka tuli WWI n aikoihin omistamalleen huvilalle Kanneljärven Hämeenkylässä ja toivat mukanaan kauniin nuoren naisen Paraskevan johon oitis Ville Määttänen iski silmänsä.

Mistä tulivat Beckerti ja minne menivät ja voisiko heillä olla jonkin valokuvan taakse kirjoitettuna Passan synnyinpaikka. Aika näyttää.

Ja mitä kaikkea Moilasit ovatkaan saaneet kokea kun lähtivät 1700-luvun lopulla Piekäsmäeltä Joroisiin, siten Juvalle ja lopulta Ruokolahdelle. Kirkon kirjat kertovat.

Niin on tarina myös Mikko Esaiaksenpojan. Hän löysi Peräseinäjoen Pöytäkankaalta Justiinansa, sai naisen ja sukunimen myötä. Hopiavuori hänestä tuli. Aiemmin hän ja isänsä suku olivat Lehtimäkiä ja Kotimäkiä.

Teräväiset ovat Terävälän kylän ydin. Heidän ympärilleen rakentui Terävälä jossa 1900 luvun toiselle vuosikymmenelle asti kaikki olivat Teräväisiä. Sitten alkoi tulla aakkosjärjestyksessä Hulkkosia, Moilasia, Sikiöitä ja Smolander. Myöhemmin sitten Pirkka, Silakoski ja viimeisenä Lumilampi. Vaikka olihan rannalle tulleet jo ensin Luukkonen, Hirvonen ja Pävärinta.

Koulu-aika. Opiskelu. Työelämä. Harrastukset ja monet muut löytävät pienen maininnan kirjassa.

Tarkoitus ei ole kertoa tarkoin siveltimen piirroin asioita vaan kertoa tarinoita ja näyttää kuvia.

Kirjan loppuun laitan hyvin mittavan joukon ihmisiä jotka ovat minua auttaneet tietojen keruussa.

Suomessa Ilmajoen seudun sukututkijat, sitten Savonlinnan seudun sukututkijat ja erilaistan sukututkimus yhteisöjen jäsenet niin Suomessa kuin Ruotsissa, Venäjällä, Ukrainassa, Latviassa ja Saksassa.

Tämän kaiken olen tehnyt ja voinut tehdä vaimoni ystävällisellä sallimuksella. Hän on antanut minulla mahdollisuuden istua koneen äärellä ja kirjoitta ja surffailla netissä.

Näihin liittyy kaksi kirjaa joiden otsikot kertovat minulle jotain tärkeää,. Opiskeluaikainen ystävä ja keskustanuorten edustaja HYY n edustajistossa professori Hannu Mustakallio kirjoitti kirjan ” Kaikki me olemme jostain kotoisin” Sitä olen halunnut selvittää itselleni tiedoksi ja jälkipolville myös. Niin nopeasti häviää muisto.

Onko tässä kirjassa kirjoitettu kaikki totta tai todellista? Toivottavasti. Kuitenkin korostan sitä, että tiettyjä asioita minä olen kokenut näin ja joku toinen ehkä toisin.

Totta toinen puoli sanotaan. No voisi sanoa tähän kirjaan liittyen toivon totta olevan enemmänkin. Siihen on ollut vakaa pyrkimys.

Hyvin paljon olen saanut tutustua ajanhistoriaan ajankuvaan. Olen kuvittanut asiaa sillä mitä siihen aikaan yleensä tapahtui.

Lehtori Aino Mustonen sanoi jostain historian henkilöstä, että hän on oman aikansa tulkki. Niin myös omat vanhempamme ja isovanhempamme ovat olleet. Oman aikansa tulkkeja meille tämän päivän ja teille huomisen ihmisille.

Martti Luther kirjoitti kirjan ”Välähdyksiä Jumalan Armosta” Joitakin välähdyksiä omasta ja sukujemme elämästä. Kukaan ei jaksakaan kiinnostua pitkäveteisistä sukuluetteloista. Jos niitä haluaa lukea niin kirjastosta löytyy kyllä kirjoja ja voihan sitä lukea Vanhaa Testamenttia niittenkin osalta.

Joitain pieniä juttuja. Harmi että äidiltäni Sylvi Annikilta en ehtinyt kyselymään. Hänellä olisi ollut tässäkin asiassa paljon kerrottavaa.

Tärkeät asiat ovat tärkeitä. Jumalan Armo on ollut elämässä se kantava voima. Hän on näyttänyt tietä eteenpäin ja avannut aivan upeita ovia josita kulkea Hänen kanssaan.

Iltahartaus kuuluu taustalla. Kuuntelen sitä.

Hugo setä sanoi kun olimme illan suussa Mäntymäen kadulla heillä kylässä. Kuunnellaan mitä sinun työkaverisi sanovat. Hän kertoi silläkin tavalla oman uskonsa Raamatun Jumalaan. Hänelle oli tullut hyvä tapa kuunnella iltahartaudet. Iltahartaudet olivat välittäneet hänelle turvan – sen jonka vain Raamatun Jumala voi antaa – niin hänelle kuin meille kaikille.

Kiitos kun luit myös tämän!

Renu

Kirjoitettu 15.4.2020